

[Thestrup.]

de principper, hvorpå dette lovforslag lige- som loven af 1933 er opbygget, som urigtige og skadelige, og mit parti fastholder, uanset de betydelige forbedringer i lovforslaget, sit standpunkt og kan ikke stemme for lovforslaget, men vil stemme imod.

Axel Sørensen: Der er næppe nogen lov, der har ført en mere omtumlet tilværelse på sin gang gennem rigsdagen end loven om grundstigningsskyld. Det er, om man så må sige, på falderebet, at loven om grundstigningsskyld får sin endelige skikkelse. At lovforslaget kom tilbage til folketinget, skyldes jo, at venstre ikke kunne bevæbne sig til at tage mod det tilbud, der blev givet her i tinget om ændring af 4 pct. af $\frac{4}{5}$ til 4 pct. af $\frac{3}{4}$. Jeg synes ikke, at landstinget bør have æren for den skete ændring, fordi venstre først på denne sidste station fandt det naturligt at træde ind i arbejdet. Vi udtrykker tilfredshed med, at loven nu gennemføres, men denne tilfredshed havde ikke været mindre, såfremt lovens vedtagelse var sket her i tinget inden den forringelse, den har været ude for.

De ændringer, der nu sker i loven, når man vedtager lovforslaget i landstingets affattelse, må prøves i praksis. Så må man senere tales ved om de erfaringer, man indhøster.

Jeg skal med disse bemærkninger tilsige mit partis medvirken til lovens gennemførelse.

Alfred Jensen: Det er værd at erindre, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen ved dette lovforslags tredie behandling vendt mod oppositionen udtalte, at appetitten stiger, medens man spiser. Det kan ses ved adskillige af de lovforslag, der er behandlet i denne vinter, men det kan specielt ses ved dette lovforslag, ikke alene ved behandlingen i år, men også ved behandlingen i forrige samling, da vi vedtog et lignende lovforslag. I landstinget blev lovforslaget kendetligt forringet. Bestemmelserne om, at skøde ikke kunne tinglyses, medmindre der var attest fra myndighederne angående grundværdistigningen, blev forringet, praktisk talt taget ud. Det er kun meget få, der kommer ind under denne bestemmelse nu. Vi havde i fjor et fejl vurderingstillæg eller -fradrag, hvad man nu skal kalde det. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Holger Eriksen om, at et sådant fejl vurderingstillæg eller -fradrag er urimeligt, fordi der ikke foreligger sådanne fejl vurderinger, og heller ikke har man, selvom der foreligger fejl-

vurderinger, mulighed for at få vurderet om. Dertil kommer, at vurderingerne aldrig har været for høje, men, som gang på gang påvist herfra, altid er for lave. Dette 10 pct.s fejl vurderingstillæg blev ændret, og i stedet skulle der kun betales grundværdistigningsskyld af $\frac{4}{5}$. Nu har vi fået lovforslaget tilbage, og selv denne forringelse har ikke været nok. Nu går vi helt ned på $\frac{3}{4}$. Da vi for et par års tid siden havde et af forslagene til behandling her, sagde det ærede medlem hr. Holger Eriksen: når dette lovforslag bliver gennemført, vil det praktisk talt blive umuligt at spekulere i jord; så vil byrden ved grundværdistigningsafgiften ikke komme til at hvile på køberen, men på sælgeren. Men efter lovforslaget må man erkende, at det ingenlunde er tilfældet; der er ingen sikkerhed for, at køberen ikke kommer til at bære byrden ved grundværdistigningsafgiften. Nu kan man sige, at der ikke er stor mulighed for at unddrage sig den, og i masser af tilfælde vil det, der har været herskende før, stadigvæk være det herskende. Byrden ved grundværdistigningsafgiften må fremtidig bæres af køberen. Det kan måske i denne forbindelse siges at være et gode, at grundværdistigningsafgiften kun skal betales med 75 pct. af den påviste stigning. Men det betyder under alle omstændigheder, at den samfundsskabte grundværdistigning ikke bliver inddraget, og jeg er enig med det ærede medlem hr. Holger Eriksen, når han siger, at det, der lægges på bordet for os i dag, sammenlignet med det, vi vedtog for nylig, er udtryk for en klar forringelse.

Når man nu hører, at det ærede medlem hr. Axel Sørensen også er inde på, at det er en forringelse, der sker, og at han faktisk hellere havde set lovforslaget gennemført i den skikkelse, hvori vi vedtog det her for nylig, så spørger man sig selv: Hvorfor så denne forringelse? Hvorfor fodrer man så den opposition, som får stigende appetit, efterhånden som man putter i gabet på den? Det ærede medlem hr. Holger Eriksen forsøgte at give en forklaring på det, idet han sagde, at det var godt, at så mange som muligt stemte for lovforslaget af hensyn til pressens behandling af lovgivningen. Nu er det jo en kendt sag, at de forskellige partiers presse ikke altid følger partiernes holdning, men tværtimod meget ofte kritiserer den stærkt, og jeg erindrer da også, at det har været påtalt, at pressen i adskillige situationer har kritiseret den stilling, som meningsfæller af den pågældende del af pressen har indtaget i landets politik. Der er altså ingen garanti for, at pressen ikke